

УДК 351:341

DOI <https://doi.org/10.32689/2522-4603.2026.1.5>**Андрій АВТОРГОВ**

кандидат юридичних наук, доцентка, науковий співробітник відділу методології євроінтеграції приватного права Науково-дослідного інституту приватного права і підприємництва імені академіка Ф.Г. Бурчака Національної академії правових наук України
ORCID: 0009-0002-1295-5587

ЗМІНА СПОСОБУ ВИКОНАННЯ СУДОВОГО РІШЕННЯ ЯК ЗАСІБ ПРИВАТНОПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНТЕРЕСІВ СТЯГУВАЧА

Статтю присвячено дослідженню зміни способу виконання судового рішення як процесуального засобу, що дозволяє забезпечити інтерес стягувача у практичному результаті вже наданого судового захисту. Обґрунтовано, що після ухвалення судового рішення право стягувача формально є підтвердженим, однак його реальне значення залежить від можливості фактичного виконання такого рішення. У випадках, коли первісно визначений спосіб виконання виявляється неможливим або не забезпечує належного результату, збереження такого способу може призводити до ситуації, за якої судове рішення залишається чинним, але не виконує своєї правовідновлювальної функції.

Проаналізовано попередні підходи судової практики, відповідно до яких зміна способу виконання рішення з повернення майна на стягнення його вартості нерідко розглядалася як фактична зміна способу захисту права. Звернено увагу, що такий підхід обмежував можливість стягувача отримати практичний результат судового захисту та змушував його повторно звертатися до суду з новим позовом.

Окрему увагу приділено положенням Закону України № 4094-ІХ від 21 листопада 2024 р., яким оновлено процесуальне регулювання зміни способу і порядку виконання судових рішень. Показано, що запровадження можливості стягнення вартості майна у разі невиконання рішення про вчинення дій щодо майна стягувача або майна, присудженого на його користь, свідчить про відхід від надмірно формального підходу до виконання судового рішення.

Зроблено висновок, що зміна способу виконання судового рішення не є повторним захистом права і не повинна ототожнюватися зі зміною рішення по суті. Її призначення полягає у зміні способу реалізації вже встановленого обов'язку боржника з метою забезпечення інтересу стягувача. У цьому аспекті досліджуваний інститут розглядається як один із прикладних напрямів модернізації приватноправового забезпечення національних інтересів України, оскільки дієвість виконання судових рішень є необхідною умовою правової визначеності, стабільності цивільного обороту, довіри до правосуддя та відповідності сучасному розумінню ефективного судового захисту.

Ключові слова: *правова визначеність, цивільний оборот, судовий контроль, виконавче провадження, виконавець, процесуальна економія, обов'язковість судового рішення, примусова реалізація, оцінка майна, верховенство права.*

Andrii Avtorgov. CHANGING THE METHOD OF ENFORCEMENT OF A COURT DECISION AS A MEANS OF PRIVATE LAW PROTECTION OF THE CREDITOR'S INTERESTS

The article examines the change in the method of enforcement of a court decision as a procedural means of securing the creditor's interest in the practical outcome of judicial protection already granted. It is substantiated that, after a court decision has been delivered, the creditor's right is formally confirmed; however, its practical significance depends on the possibility of actual enforcement. Where the method of enforcement initially determined by the court becomes impossible or fails to produce the required result, preserving that method may lead to a situation in which the court decision remains legally valid but does not fulfil its restorative function.

The article analyses previous approaches in judicial practice, according to which changing the method of enforcement from the return of property to the recovery of its value was often treated as an actual change in the method of protection of the right. It is noted that such an approach limited the creditor's ability to obtain the practical result of judicial protection and forced the creditor to bring a new claim before the court.

Particular attention is paid to the provisions of Law of Ukraine No. 4094-IX of 21 November 2024, which updated the procedural regulation of changing the method and procedure of enforcement of court decisions. It is shown that the introduction of the possibility to recover the value of property in the event of non-enforcement of a decision requiring certain actions in respect of the creditor's property, or property awarded in favour of the creditor, reflects a departure from an excessively formal approach to the enforcement of court decisions.

It is concluded that changing the method of enforcement of a court decision does not amount to a repeated protection of the right and should not be equated with changing the substance of the decision. Its purpose is to modify the manner of implementing an obligation already established by the court in order to secure the creditor's interest. In this respect, the institution under study is considered as one of the applied directions of modernising private law mechanisms for safeguarding Ukraine's national interests, since the effectiveness of enforcement of

court decisions is a necessary condition for legal certainty, the stability of civil circulation, trust in justice, and compliance with the contemporary understanding of effective judicial protection.

Key words: *legal certainty, civil circulation, judicial control, enforcement proceedings, enforcement officer, procedural economy, binding force of a court decision, compulsory implementation, property valuation, rule of law.*

Постановка проблеми. Запровадження ефективних правових механізмів примусового виконання судових рішень є гарантією реального поновлення порушених прав і законних інтересів фізичних та юридичних осіб. Наприкінці 2024 року парламентом було ухвалено Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення положень про судовий контроль за виконанням судових рішень» № 4094–ІХ від 21 листопада 2024 р., який удосконалив положення про судовий контроль за виконанням рішень у цивільному та господарському судочинстві й істотно змінив підходи до інституту зміни способу і порядку виконання рішення. Разом з тим, проблематика правозастосування зміни способу виконання судового рішення після змін, які відбулися в законодавстві, є недостатньо дослідженою.

У цьому аспекті зміна способу виконання судового рішення має значення не лише як процесуальний засіб реагування на труднощі виконання. Йдеться про ситуацію, коли право вже підтверджене судовим рішенням, однак інтерес стягувача у практичному результаті судового захисту залишається нереалізованим. Тому зміна способу виконання може розглядатися як засіб приватноправового забезпечення такого інтересу. У ширшому вимірі це пов'язано з модернізацією приватноправового забезпечення національних інтересів України, оскільки обов'язковість судових рішень, стабільність майнового обороту та довіра до правосуддя мають значення не лише для окремого стягувача, а й для правопорядку загалом.

Комплексне дослідження питання встановлення та зміни способу і порядку виконання рішення господарського суду здійснено в дисертаційному дослідженні В. Петрова. Проблемні питання зміни порядку та способу виконання рішення досліджувалися Ю. Білоусовим, О. Вербою, С. Короєдом, В. Притуляком. У новіших працях У. Воробель аналізує правову природу відстрочення, розстрочення виконання, зміни чи встановлення способу і порядку виконання рішення; І. Жукевич, М. Курило та С. Зленко, І. Татулич та А. Федрак, С. Фурса та С. Фурса – різні аспекти судового контролю за виконанням судових рішень [8; 10; 20; 23]; І. Балюк, О. Намясенко, Л. Шаталова та О. Русецька – повноваження суду / судді у виконавчому провадженні [5; 18; 19]. У шир-

шому контексті проблематика ефективності виконання судових рішень, відкритості виконавчого провадження та викликів виконання рішень в умовах воєнного стану висвітлювалася у працях М. Стефанчук, В. Турканової, О. Угриновської та Н. Сливар [1; 2; 3]. Разом з тим, питання застосування оновлених положень Закону № 4094–ІХ саме в аспекті зміни способу виконання судового рішення залишається недостатньо дослідженим.

Разом з тим, проведені дослідження не ґрунтувалися на законодавстві, яке в подальшому зазнало змін.

Мета статті полягає в дослідженні змін, які відбулися в законодавстві щодо зміни способу виконання судових рішень, визначенні їх значення для забезпечення інтересу стягувача у практичному результаті судового захисту та дотримання конституційної засади обов'язковості судового рішення.

Матеріали та методи. Методологічно дослідження ґрунтується на розумінні зміни способу виконання судового рішення як процесуального інституту, що забезпечує інтерес стягувача у практичному результаті судового захисту та водночас пов'язаний із ширшою проблематикою модернізації приватноправового забезпечення національних інтересів України.

Матеріалами дослідження є положення Конституції України, Цивільного процесуального кодексу України, Господарського процесуального кодексу України, Закону України «Про виконавче провадження», Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення положень про судовий контроль за виконанням судових рішень» від 21 листопада 2024 р. № 4094–ІХ, а також судова практика Конституційного Суду України, Верховного Суду України, Верховного Суду та господарських судів щодо зміни способу і порядку виконання судових рішень.

У процесі дослідження використано формально-юридичний метод, метод аналізу судової практики, а також порівняльний підхід, що дозволив зіставити попереднє та оновлене правове регулювання зміни способу виконання судового рішення.

Результати та обговорення. Конституційний Суд України у Рішенні від 15 травня 2019 р. № 2-р(П)/2019, у справі за конституційною скаргою Хліпальської Віри Василівни щодо відповідності Конституції Укра-

їни (конституційності) положень частини другої статті 26 Закону України «Про виконавче провадження» (щодо забезпечення державою виконання судового рішення) зазначив, що позитивний обов'язок держави щодо забезпечення виконання судового рішення передбачає створення належних національних організаційно-правових механізмів реалізації права на виконання судового рішення, здатних гарантувати здійснення цього права та обов'язковість судових рішень, які набрали законної сили, що неможливо без їх повного та своєчасного виконання [17].

Між тим, можна стверджувати, що не всі створені державою механізми виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб) функціонують повноцінно.

До останнього часу до таких механізмів можна було віднести й інститут зміни способу виконання судового рішення, який не завжди забезпечував належний результат для стягувача.

Конституційний Суд України у своєму рішенні № 11-рп/2012 у справі за конституційним зверненням громадянина Шаповалова Олексія Леонідовича зазначив, що зі змісту та призначення інституту зміни способу та порядку виконання рішення, ухвали, постанови вбачається, що він є ефективним процесуальним засобом, який спрямований на гарантування виконання судового рішення [16].

Дійсно, інститут зміни способу та порядку виконання рішення є ефективним засобом виконання рішення, за умови певної гнучкості його застосування. Саме гнучкість цього інституту має принципове значення, оскільки вона дозволяє уникнути ситуації, коли судові рішення формально існують, однак його виконання у первісно визначений спосіб не забезпечує практичного результату для стягувача. Саме ця гнучкість має значення для приватноправового забезпечення інтересу стягувача. Якщо виконання рішення у первісно визначений спосіб стало неможливим або істотно ускладненим, формальне збереження такого способу не забезпечує мети судового захисту. У таких випадках зміна способу виконання дозволяє зберегти практичний результат уже ухваленного судового рішення.

Подібний підхід простежується і в науковій літературі, де відстрочка, розстрочка виконання, зміна чи встановлення способу і порядку виконання рішення розглядаються як засоби збалансування інтересів сторін виконавчого провадження, спрямовані на забезпечення повного виконання судового

рішення та досягнення кінцевої мети судового захисту [6].

Верховний Суд у своїх рішеннях неодноразово наголошував, що поняття «спосіб» і «порядок» виконання судового рішення мають спеціальне значення. На думку ВС, вони означають визначену рішенням суду послідовність і зміст вчинення виконавчих дій виконавцем. Спосіб виконання судового рішення – це спосіб реалізації та здійснення способу захисту, встановленого статтею 16 ЦК України. Під зміною способу виконання рішення суду слід розуміти прийняття судом нових заходів для реалізації рішення у разі неможливості його виконання у раніше встановлений спосіб. Водночас, для зміни способу виконання судового рішення суд мав також з'ясувати питання, чи не призведе така зміна способу виконання до зміни первісно обраного позивачем способу захисту своїх прав та інтересів, оскільки судова практика Верховного Суду пішла тим шляхом, що змінюючи спосіб виконання судового рішення, суд не може змінювати останнє по суті [4].

З огляду на це, значна кількість рішень, які передбачали зобов'язання боржника вчинити певні дії щодо майна стягувача або майна, присудженого на користь стягувача, залишалася невиконаною. Такий підхід був спрямований на недопущення зміни судового рішення по суті. Водночас у випадках, коли повернення майна в натурі стало неможливим, він фактично залишав стягувача з невиконаним рішенням і змушував його повторно звертатися до суду для досягнення того результату, який мав бути забезпечений попереднім судовим захистом.

Так, Верховний Суд України у постанові від 25 листопада 2015 р. у справі № 6-1829цс15 зазначив, що суди попередніх інстанцій, задовольняючи заяву про зміну способу виконання судового рішення з повернення майна (відновлення становища, яке існувало до порушення, п. 4 ч. 2 ст. 16 ЦК України) на стягнення його вартості (відшкодування майнової шкоди, п. 8 ч. 2 ст. 16 ЦК України) фактично змінили рішення суду по суті та самостійно змінили спосіб захисту, передбачений ст. 16 ЦК України [13].

Верховний Суд у складі колегії суддів Другої судової палати Касаційного цивільного суду у постанові від 10 червня 2019 р. у справі № 350/426/16-ц зазначив, що задоволення заяви про зміну способу і порядку виконання рішення суду про витребування з володіння ОСОБА_2 автомобіля та причепа до нього на стягнення грошових коштів у розмірі їх вартості фактично змінює рішення суду по суті

та спосіб захисту, передбачений ст. 16 ЦК України [12].

З огляду на це, на переконання ВС, суд апеляційної інстанції дійшов обґрунтованого висновку про відсутність правових підстав для задоволення заяви про зміну способу виконання рішення суду, оскільки цим буде змінено саме рішення суду по суті, а не спосіб його виконання, правильно застосувавши при цьому норми ст. 373 ЦПК України.

Аналогічна практика склалася і у господарському судочинстві.

Як справедливо зазначає С. О. Короед, відмова в зміні способу виконання судового рішення з повернення майна на стягнення його вартості з тих мотивів, що таким чином фактично змінюється спосіб захисту, передбачений ст. 16 ЦК України, ґрунтується на неправильному (без врахування історичного способу тлумачення відповідної процесуальної норми) розумінні співвідношення поняття зміни способу виконання рішення та зміни способу захисту прав, змушує позивача звертатися до суду з новим позовом (зміненим способом захисту) в межах такого самого предмету спору, що не лише суперечить принципу процесуальної економії, але й знижує ефективність цивільного судочинства та порушує справедливий баланс інтересів сторін, загрожує сутності права на судовий захист, адже остаточне рішення суду залишатиметься не виконаним не з вини стягувача [9].

Також можна погодитись з думкою В. Петрова, що усталена і в науці, і в судовій практиці думка про те, що поняття «спосіб» і «порядок» виконання судового рішення означають визначену рішенням суду послідовність і зміст вчинення виконавчих дій державним або приватним виконавцем не є бездоганною, адже не можна повною мірою ототожнювати спосіб і порядок виконання рішення суду із заходами примусового виконання. Крім того, суди доволі часто необґрунтовано застосовують поняття «спосіб і порядок виконання рішення суду» як одне ціле [11].

Крім того, В. С. Петров справедливо зауважує, що поняття способу виконання рішення суду не може повністю ототожнюватися із поняттям способу захисту порушеного права.

19 грудня 2024 р. набув чинності Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення положень про судовий контроль за виконанням судових рішень» № 4094-ІХ від 21.11.2024 [14].

Зазначеним законом було внесено зміни до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу

України, Кодексу адміністративного судочинства, які спрямовані на удосконалення судового контролю за виконанням судових рішень та рішень інших органів.

Зокрема, змін та доповнень зазнали також підстави для зміни порядку та способу виконання судового рішення.

Законом № 4094-ІХ ч. 3 ст. 435 ЦПК України [24] було доповнено положенням, відповідно до якого невиконання боржником судового рішення про зобов'язання вчинити певні дії щодо майна стягувача або майна, присудженого на користь стягувача, протягом двох місяців з дня винесення постанови про відкриття виконавчого провадження за заявою стягувача є самостійною підставою для зміни способу і порядку виконання такого судового рішення шляхом стягнення з боржника суми вартості відповідного майна, крім випадків, коли стягувач перешкоджає провадженню виконавчих дій, вартість майна неможливо визначити або майно відповідно до закону не може оцінюватися.

Вартість майна у цьому випадку визначається відповідно до вимог Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні» [15].

Аналогічною нормою було доповнено також ст. 331 Господарського процесуального кодексу України [7].

Таким чином, законодавець фактично визнав, що зміна способу виконання у таких випадках не повинна ототожнюватися зі зміною рішення по суті. Йдеться про зміну способу реалізації вже встановленого обов'язку боржника, якщо первісний спосіб виконання не забезпечив практичного результату.

З аналізу Єдиного державного реєстру судових рішень України вбачається, що практичне застосування зазначених норм знаходить своє відображення в судовій практиці. Так ухвалою Господарського суду Полтавської області змінено спосіб та порядок виконання рішення суду від 26 травня 2025 р. у справі № 917/345/25 шляхом зміни способу його виконання з «Витребувати із незаконного володіння Товариства з обмеженою відповідальністю «Ф.» на користь Приватного підприємства «Т.Д.О.» метал марки 30MnB5 в кількості 9,5 тонни, який ТОВ «Ф.» отримано згідно видаткової накладної (у переробку) № 5 від 13.09.2019р.» на «стягнути з Товариства з обмеженою відповідальністю «Ф.» на користь Приватного підприємства «Т.Д.О.» 174 166,64 грн вартості металу марки 30MnB5 в кількості 9,5 т, який ТОВ «Ф.» отримано згідно з видатковою накладною (у переробку) [22].

При цьому деякі судові рішення не виконувалися протягом доволі тривалого часу (протягом 7 років). Так ухвалою Господарського суду Львівської області від 27 травня 2025 р. змінено спосіб виконання рішення Господарського суду Львівської області від 11 грудня 2018 р. у справі № 914/1803/18, із зобов'язання Приватного підприємства «П.» в повному обсязі виконати умови договору відповідального зберігання № 1 від 29 грудня 2017 р. та повернути майно Відділу освіти Радехівської районної державної адміністрації дрова паливні в кількості 189,9 м³ на суму 127 504,56 грн., на «стягнути з Приватного підприємства «П.» на користь Шептицької районної державної адміністрації Львівської області 127 504,56 грн., що становить вартість дров паливних в кількості 189,9 м³ [21].

Беззаперечно, прийняття Закону № 4094–ІХ посилить судовий контроль за виконанням судових рішень і виконуваність рішень в цілому. Водночас ухвалений закон не позбавлений певних недоліків, які можуть бути усунуті внесенням змін до законодавства.

Як вже зазначалося, невиконання боржником судового рішення про зобов'язання вчинити певні дії щодо майна стягувача або майна, присудженого на користь стягувача, протягом двох місяців з дня винесення постанови про відкриття виконавчого провадження за заявою стягувача є самостійною підставою для зміни способу і порядку виконання. Проте відсутність майна, присудженого на користь стягувача, може бути встановлена у виконавчому провадженні і раніше. Це може бути встановлено виконавцем, а також про цю обставину може повідомити виконавець і сам боржник.

Таким чином, чекати на закінчення двомісячного строку з дня винесення постанови про відкриття виконавчого провадження, у певних випадках немає сенсу. З огляду на це, чинне законодавство має бути доповнено нормою, що звернення до суду із заявою про зміну способу виконання можливе після встановлення обставин об'єктивної неможливості виконання рішення у встановлений судом спосіб, зокрема у випадку відсутності у боржника майна, присудженого на користь стягувача.

Можливість заміни виконання рішення про повернення майна на стягнення його вартості без подання нового позову дасть змогу заощадити час та кошти позивачів, а також певним чином розвантажить судову владу.

Основним завданням виконавчого провадження як завершальної стадії судового про-

цесу є забезпечення практичного результату судового захисту для стягувача. Якщо ж виконати рішення у первісно визначений спосіб неможливо, суд ухвалює рішення про заміну способу і заходів виконання без необхідності для позивача повторно звертатися до суду за захистом своїх прав та інтересів.

Така модель цілком відповідає запиту суспільства і принципу верховенства права.

Можливо, також в подальшому варто відмовитися від догми, що судові рішення в будь-якому випадку не може бути викладене альтернативно.

Так, наприклад, резолютивна частина судового рішення, яка б передбачала передання майна або стягнення його вартості у разі його відсутності, позбавила б сторони необхідності повторно звертатися до суду із заявою про зміну способу й порядку виконання та сприяла б більш оперативному виконанню такого рішення.

У ЦПК України свого часу існувала норма (ст. 206), за якою суд, присуджуючи майно в натурі, повинен вказати в рішенні вартість майна, яку належить стягнути з відповідача, якщо при виконанні рішення присудженого майна не буде в наявності [25]. Вбачається, що зазначена норма потребує свого переосмислення, а також, можливо, повернення в тому чи іншому вигляді до процесуальних кодексів.

Висновки. З ухваленням Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення положень про судовий контроль за виконанням судових рішень» № 4094–ІХ від 21 листопада 2024 р. інститут зміни порядку та способу виконання отримав «нове дихання» та має стати ефективним процесуальним засобом, спрямованим на забезпечення конституційної засади обов'язковості судового рішення.

Значення зміни способу виконання судового рішення полягає не у повторному захисті права, а у забезпеченні інтересу стягувача в практичному результаті вже наданого судового захисту. У цьому аспекті зазначений інститут може розглядатися як один із засобів приватноправового забезпечення, що відповідає національним інтересам України у сфері обов'язковості судових рішень, правової визначеності та стабільності цивільного обороту.

Крім того, в подальшому інститут зміни способу виконання може отримати подальший розвиток шляхом внесення змін до законодавства, спрямованих на можливість ухвалення так званих альтернативних судових рішень.

Література:

1. Stefanchuk M. Enforcement of decisions in Ukraine: prospects for the development of the legal institute. *Access to Justice in Eastern Europe*. 2023. No. 3 (20). P. 179–191. DOI: <https://doi.org/10.33327/AJEE-18-6.3-n000315>.
2. Turkanova V. Open Enforcement: New Approach of Ukraine in Access to Justice. *Access to Justice in Eastern Europe*. 2020. No. 1 (6). P. 58–68. DOI: <https://doi.org/10.33327/AJEE-18-3.1-p000026>.
3. Uhrynovska O., Slyvar N. Enforcement Proceedings amid Military Aggression in Ukraine: Current Challenges. *Access to Justice in Eastern Europe*. 2022. No. 2 (14). P. 176–184. DOI: <https://doi.org/10.33327/AJEE-18-5.2-n000219>.
4. Авторгов А. М. Змінити порядок та спосіб виконання судового рішення стало простіше (18.02.2025; 12:41). *Юридична практика*. URL: <https://pravo.ua/zminyty-poriadok-ta-sposib-vykonannia-sudovoho-rishennia-stalo-prostishe/>.
5. Балюк І. А., Намясенко О. К., Шаталова Л. М. Роль судді господарського суду у виконавчому провадженні. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету. Серія: Право*. 2024. Вип. 84, ч. 4. DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2024.84.4.22>.
6. Воробель У. Б. Правова природа відтермінування виконання, зміни чи встановлення способу і порядку виконання рішення в цивільному судочинстві. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2024. Вип. 84, ч. 1. С. 230–234. DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2024.84.1.33>.
7. Господарський процесуальний кодекс України: Закон України у редакції від 03.10.2017 р. № 2147–VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2017. № 48. Ст. 436.
8. Жукевич І. В. Судовий контроль в аспекті виконання судових рішень щодо майнових прав у цивільних справах. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2024. Вип. 85, ч. 1. С. 277–282. DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2024.85.1.40>.
9. Короед С. О. Зміна способу виконання судового рішення та зміна способу захисту цивільних прав: співвідношення понять. *Держава і право. Серія: Юридичні науки*. 2019. Вип. 83. С. 180–194. URL: <http://jnas.nbuv.gov.ua/article/UJRN-0001067446>.
10. Курило М. П., Зленко С. М. До питання про актуальність судового контролю як цивільної процесуальної гарантії. *Нове українське право*. 2025. Вип. 6. С. 40–48. DOI: <https://doi.org/10.51989/NUL.2025.6.5>.
11. Петров В. С. Встановлення та зміна способу і порядку виконання рішення господарського суду. Дис. канд. юрид. наук : 12.00.04 . Одеса, 2016. 209 арк.
12. Постанова Верховного Суду від 10.06.2019 р. у справі № 350/426/16-ц. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/82315963>.
13. Постанова Верховного Суду від 25.11.2015 р. у справі № 6-1829цс15. URL: *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/54005012>.
14. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення положень про судовий контроль за виконанням судових рішень. Закон України від 21.11.2024 р. № 4094–IX. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4094-20>.
15. Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні. Закон України від 12.07.2001 р. № 2658–III. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2658-14>.
16. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним зверненням громадянина Шаповалова Олексія Леонідовича щодо офіційного тлумачення положень пункту 20 частини першої статті 106, частини першої статті 111¹³ Господарського процесуального кодексу України у взаємозв'язку з положеннями пунктів 2, 8 частини третьої статті 129 Конституції України. *Вісник Конституційного Суду України*. 2012. № 3. С. 53–60. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vksu_2012_3_10.
17. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційною скаргою Хліпальської Віри Василівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини другої статті 26 Закону України «Про виконавче провадження» (щодо забезпечення державою виконання судового рішення). *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v002p710-19>.
18. Русецька О. О. Щодо ефективності роботи приватного та державного виконавців при примусовому виконанні рішень суду: порівняльний аналіз. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2025. Вип. 90, ч. 2. С. 192–196. DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2025.90.2.27>.
19. Русецька О. О. Щодо повноважень суду у виконавчому провадженні: окремі аспекти. *Київський часопис права*. 2024. № 4. С. 18–22. DOI: <https://doi.org/10.32782/klj/2024.4.3>.
20. Татулич І. Ю., Федрак А. М. Новели судового контролю за виконанням судових рішень у цивільному судочинстві. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2026. № 1, ч. 1. С. 331–338. DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2026.01.1.52>.
21. Ухвала Господарського суду Львівської області від 27.05.2025 р. у справі № 914/1803/18. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/127677147>.

22. Ухвала Господарського суду Полтавської області від 03.03.2026 р. у справі № 917/345/25. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reestr.court.gov.ua/Review/134878024>.

23. Фурса С. Я., Фурса Є. І. Судовий контроль за виконанням судових рішень та нагляд за діяльністю виконавців згідно Рекомендацій Європейської комісії з ефективності правосуддя: доцільність законодавчих новел та наукові концепції. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2025. № 5, ч. 1. С. 321–327. DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2025.05.1.54>.

24. Цивільний процесуальний кодекс України від 18.03.2004 р. № 1618–IV. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1618-15>.

25. Цивільний процесуальний кодекс України від 18.07.1963 р. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1503-06>.

Дата першого надходження статті до видання: 26.02.2026

Дата надходження виправленої версії статті: 20.03.2026

Дата прийняття статті: 27.03.2026

Дата публікації статті: 12.06.2026